

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 497/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej advokátom JUDr. M. F. P., vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 51/2012 z 30. októbra 2012, jeho uznesením sp. zn. 20 Co 62/2012 z 30. októbra 2012 a jeho postupom v týchto konaniach a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou sa domáha vydania tohto nálezu:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Postupom porušujúcim čl. 2 ods. 2 Ústavy... bolo porušené základné právo spoločnosti P., s. r. o., nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy..., čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej právo na prejednanie

veci súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 51/2012 a 20 Co 62/2012.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 52/2012 z 30. 10. 2012 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 62/2012 z 30. 10. 2012 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť spoločnosti P., s. r. o. trovy konania...“

1.1 Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že mesto P. sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) v roku 2006 domáhalo voči spoločnosti C., s. r. o., určenia vlastníctva k určitým pozemkom v katastrálnom území P. Po začatí konania zmenou účastníkov vstúpila na miesto tejto spoločnosti sťažovateľka. Okresný súd žalobe vyhovel rozsudkom zo 7. apríla 2009 a doplnčacím rozsudkom z 18. júna 2009. Tieto rozsudky boli potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 21. októbra 2010, ktorý vyniesol senát v zložení JUDr. A. K., JUDr. B. B. a JUDr. M. B.

1.2 Tento rozsudok krajského súdu bol zrušený nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci krajský súd vo veci konal v senáte v zložení JUDr. M. B., JUDr. P. S. a JUDr. A. K. V tomto zložení vyniesol rozsudok sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 51/2012 z 30. októbra 2012, ktorým znova potvrdil rozsudky okresného súdu zo 7. apríla a 18. júna 2009.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 3. decembra 2012 dovolanie, v ktorom okrem iného namietla, že na krajskom súde o jej odvolaní nerozhodovali zákonní sudcovia. V tom videla dovolací dôvod uvedený v § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Okrem toho krajský súd v rovnakom obsadení senátu vyniesol aj uznesenie sp. zn. 20 Co 62/2012 z 30. októbra 2012, ktorým na odvolanie sťažovateľky potvrdil uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení zo 7. februára 2012. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka dovolanie nepodala.

1.3 Sťažovateľka vo svojej sťažnosti zhodne s podaným dovolaním tvrdí, že po zrušení pôvodného rozsudku krajského súdu z 21. januára 2010 ústavným súdom mali vo veci naďalej konať sudcovia, ktorí vyniesli pôvodný (zrušený) rozsudok. Jedine títo sudcovia boli zákonnými sudcami v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, príslušných zákonných ustanovení upravujúcich pridelovanie vecí sudcom a rozvrhu práce krajského súdu. Podľa sťažovateľky nebol dôvod na zmenu zloženia senátu po vrátení veci na ďalšie konanie, v dôsledku čoho sú sudcovia, ktorí vyniesli napadnutý rozsudok z 30. októbra 2012 a napadnuté uznesenie z toho istého dňa, nezákonnými sudcami. Tým podľa nej krajský súd porušil jej právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručené v čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, na ktorého prerokovanie ústavný súd nemá právomoc.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb, ak namietajú porušenie tam označených práv, ak o nich nerozhoduje iný súd. Predpokladmi prípustnosti sťažnosti podľa citovaného ústavného článku je tak jednak tvrdenie sťažovateľky, že označeným aktom verejnej moci došlo k porušeniu jeho práva zaručeného ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, jednak neexistencia iného súdu, ktorý tomuto právu môže pred uvedeným aktom verejnej moci poskytnúť (alebo už poskytol) ochranu.

Ustanovenie § 237 písm. g) OSP pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 236 ods. 1 OSP), ak bol súd nesprávne obsadený. Podľa pôvodnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) k tomuto dovolaciemu dôvodu (R 11/2003) sa síce obsadením súdu nerozumelo určenie konkrétnej osoby sudcu, ale rozlíšenie pôsobnosti medzi senátom a samosudcom. Táto judikatúra je

však aktuálnou rozhodovacou praxou prekonaná, pretože najvyšší súd pri skúmaní uvedeného dovolacieho dôvodu už skúma okrem iného aj to, či vo veci rozhodovali zákonní sudcovia (porov. napríklad 3 Cdo 62/2011, 6 Cdo 12/2011, 2 Cdo 230/2010, 5 Cdo 169/2010, 1 Cdo 130/2009, 4 Cdo 23/2009, 1 ObdoV 75/2008, 1 ObdoV 14/2009, pozri aj „Zo súdnej praxe“, rozhodnutie č. 30/2013). Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v § 237 OSP je pritom založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolanie z týchto dôvodov je prípustné aj proti takým rozsudkom a uzneseniam, proti ktorým inak ustanovenia § 238 a § 239 OSP podanie dovolania nedovoľujú. Ustanovenie § 243b ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 OSP potom poskytuje najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu účinné prostriedky, ktorými môže odstrániť negatívne dôsledky zásahu do práv sťažovateľky.

Z uvedeného je zrejmé, že proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 51/2012 z 30. októbra 2012 mohla sťažovateľka podať dovolanie založené na ustanovení § 237 písm. g) OSP, čo aj urobila. Rovnako mohla podať sťažovateľka dovolanie aj proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 20 Co 52/2012 z 30. októbra 2012, a to napriek tomu, že dovolanie proti uzneseniam o predbežnom opatrení je inak ustanovením § 239 ods. 3 OSP vylúčené. O porušení a ochrane práva sťažovateľky na zákonného sudcu, ku ktorému malo dôjsť napadnutým konaním a rozhodnutiami krajského súdu, môže, resp. mohol podľa ustanovenia § 237 písm. g) OSP rozhodovať iný (dovolací) súd. Právomoc tohto súdu však podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje, aby o nich mohol rozhodovať ústavný súd (zhodne už III. ÚS 168/02, ale tiež III. ÚS 183/2012).

3. Z tohto dôvodu senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) odmietol kvôli nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2013